

Детињство сунцем обасјано

Брат(сав задихан трчи, дерња се кроз ходник): Цецтло, цецтло! (дахће као пас)

Ја(скачем): Шта је, говори? Да се ниси ударио?

Брат: Ма не! Цта је то детинцтво?

Ја (седам на двосед): То ти је, бато, све оно што ти се дешава док си мали.

Брат(зачуђено): Цтвално?

Ја: Да.

Брат(буљи у мене): Плицај ми о твом детинцтву!

Ја: Уреду. Била сам мала, тако као ти...

Брат: Знаци, имала си тли године.

Ја: Јесам. Ишла сам на село са мамом, татом и деком...

Брат: Којим деком?

Ја: Ризом. Чим смо стигли, ушли смо у кућу. Нисам се тамо дуго задржала. Изашла сам напоље, али нисам приметила да сам боса. По ливади су трчале коке. Једна ми је пришла и почела да кљуца прстиће. Шутнула сам је и побегла кући, али тамо није било никог. Одлучила сам да се добро наоружам и извршим атентат на коке...

Брат (смејући се): Цта је то атентат?

Ја: Атентат је напад који се завршава убиством.

Брат: Нацтави!

Ја: Ставила сам канту на главу, а испред вратима су ме чекале дедине чизме за риболов и метална шипка. Трчала сам до кока и терала се са њима, тако да је мој атентат био неуспешан. Али ипак сам успела да им се осветим, тачније деда. Убио је коку и скувао је за ручак! Била сам срећна, али и тужна. Мој атентат неуспешан, а дедин успешан.

Брат (бечи ми се у лице) Аде сад плицај нешто длуго.

Ја: То је био један од мојих успешних подвига који се завршио батинама...

Брат: Цта је подвиг?

Ја: То је нешто што си јуначки одрадио.

Брат: Нацтави!

Ја: Ставила сам тати иглицу испод позадине, а кад је сео...

Брат: Цта је позадина?

Ја: То је гуза!

Брат: Дале!

Ја: Кад је сео, тако је јако вриснуо, да се читава кућа затресла, а подвиг се завршио батинама.

Брат (плазећи језик): Ово није било много цмецно. Плицај нецто длуго.

Ја: Само још један подвиг, морам да учум.

Брат: Мозе.

Ја: За Акијев рођендан, испод прекривача на столици на којој је Аки седео, ставила сам прдавац...

Брат (зачуђено): Цта је прдавац, цта год било?

Ја: То је балон пун ваздуха који, када седниш, прди!

Брат: Опацна ци!

Ја: Знам! Чим је сео, сви су му се смејали, али он није схватио и сав се зацрвенео! Тек касније смо му рекли.

Брат: Идем ја цад Длуг ме зове. (истрчи и врати се) Хвала на доблим идејама!

Ја: Мислила сам да је само памећу на мене, а оно и у несташлуцима. Срећа те му нисам причала о томе како сам комшији погазила паприке!

Комшије: Бришите одавде, дебели мали!

Ја (излећем): Није газио паприке, него купус...

Ена Шантић VI 2

Било ми је да плачем

Сећам се као да је јуче било, у 9:15 минута моја мала вила обасјала је целу болничку собу.

Очи су ми се цаклиле и суза је кренула низ лице. Узела сам је у наручје и први пут, за својих деветнаест година, осетила сам сву љубав свет. Било је то давне 2001. Кад год би ми се насмејала, срце би опет било на месту. Колико год се трудила, никад нисам могла да надјачам њен загрљај. Почели су први успеси, прве оцене, али и прве симпатије, као и прва пријатељства. Плашила сам се. Била је много наивна и неискварена и још увек је таква. Верује пријатељима. Сваки њен успех мене је чинио најсрећнијом, док су њене другарице потајале све љубоморније. Морало је тако да буде. Дошла је једном кући сва уплакана, тачније јецала је од плача. Да, десило се и њено прво разочарење.

- Мама, не желим да су други лоши према мени. Они ме не воле, не чувају моје тајне.

Тада сам желела да је искрено посаветујем и кажем да су људи заправо такви, али нисам могла. „Зашта је она крива да доживи оно што би требало они?“ Нисам могла ништа да јој кажем, кнедла у грлу је била као брод који нисам могла да прогутам. Изашла сам из собе и исплакала се, једноставно ми је дошло. Касније сам се вратила и рекла јој - Ти само буди као што и јеси, најбоља!

Нажалост, свет јесте такав. И свима нам понекад дође да се исплачемо. Битно је да су и пораз и победе нова искуства.

Неира Харалић VI₂

Касно кајање

Да сам храбар, данас бих био срећан и задовољан, и са њом, прелепом девојком.

Био сам заљубљен у девочицу из другог одељења. Била је тако слатка и имала је косу са локнама које су мене бацале у транс. А очи, њене очи, биле су лепе и прозирне као вода из планинског потока. Око ње су трчали сви дечаци, а онај дечак који би јој се замерио, био би плав од модрица као дрво на чијим је гранама било много шљива. Тих дана ја сам био популаран у одељењу и правио се важан, јер се у мене заљубила најбоља ученица у одељењу, а вероватно и у генерацији. Толико сам био важан, да сам по школским ходницима шетао као манекен.

Једнога дана звонило ја за крај шестог часа и кренули смо кући. Напољу је био толики пљусак да ни кишобран није помагао. Излазио сам из школе, а тамо, сама кисне та девојчица из другог одељења. Понудио сам јој да крене са мном. Она је пристала. Разговарали смо тако док није било време да се растанемо. Сутрадан сам чуо да је и она заљубљена у мене. Баш тај дан играли смо против њеног одељења кошарку и девојчице су наравно навијале. Последње су секунде, узимам лопту, прелазим једног, другог, трећег и уз звук сирене шутирам, а у себи се молим за тај поен који би нам донео победу. Тројка као кап, пљас! Почело је радовање, а након меча, она ми рече пред свима... Оба одељења су ту, сва лица у нас гледају и она ми рече да ме воли, и упита ме да ли и ја према њој осећам исто. Другови навијају, говоре „ Реци, човече, реци!“, ја као нека девојчица кажем: „Овај... ја, знаш, не!“. Сви су се избечили када су чули, а ја румен изађох из сале.

Сада, после неколико месеци, гледам је, сањам, волим, а каткад суза ми се спусти низ лице. Други дечаци су ту са њом, а она мене неће ни да погледа. Трчао сам за њом и покушавао да се наметнем не би ли ме погледала и осетила поново исто. Не, не успевам!

А ето, да сам храбар, данас се не бих кајао!